

Fødselsoplevelser

Jeg har grundet min fars død grundet en arbejdsulykke båret rundt på et traume overfor hospitaler og folk i uniformer. Så min tillid og tryghed ved sygehuse har altid været meget lille.

Da jeg venter mit første barn i 2010, forsøger jeg at italesætte min fødselsangst over for egen læge og jordemoder, men uden at blive mødt eller rummet.
Derfor søgte jeg støtte privat.

Min første fødsel foregår ved at jeg går over tid så derfor SKAL jeg sættes i gang.. En hindeløsning får det skubbet i gang.

Men jeg er psykisk meget presset fordi jeg jo er bange for at føde og samtidig har været stresset fordi jeg ikke ønskede igangsættelse, men retorikken var - det SKAL du.

Min første fødsel er en kaskade af interventioner.

Først hindeløsning.

Så monitorering af hjertelyd.

Så fik jeg taget vandet.

Så ve-stimulerende drop. Så ve-storm. En baby der stod skævt og ikke ville trænge ned.

4 scalp hovedprøvetagninger, fordi de 3 mislykkes. Tømning af blære undervejs.

Så en meget træt fødende - mig.

En jordemoder der højt og tydeligt sagde - der skal gøres noget for nu er Lene træt og kan ikke mere - hvilket var det mest demotiverende at høre så tæt på fødslen.

Og så sluttede det med at stuen blev overfyldt med mennesker og min søn blev forløst meget voldsomt vha en såkaldt blød sugekop.

For ikke at tale om selve efterspillet hvor min søn blev hevet væk fra mig med det samme uden nogen var hos mig eller fortalte hvad der foregik.

Jeg blev efterfølgende syet i flere timer med mit underliv helt blottet ud mod en dør der åbnede og lukkede efter behov.

Samtidig med at folk forsøgte at proppe mit bryst ind i munden på min søn, der lige som jeg var lamslået og i chok over den oplevelse vi lige havde været i gennem sammen.

Det var hans entre ind i livet og mit møde med moderskabet.

Jeg ser fortsat tilbage på min første fødsel som værende et cirkus og jeg ved i dag, at hvis jeg var blevet lyttet til kunne det have været anderledes.

Efter en meget traumatiserende første fødsel var jeg om muligt endnu mere skrækslagen da jeg i 2013 skulle føde min anden søn.

Jeg fik heldigvis banket i bordet lidt mere ressourcestærk denne gang og ved hjælp fra en veninde som var jordemoder studerende fik jeg kontakt til en jordemoder som også var psykoterapeut.

Med hendes støtte kom jeg nogenlunde psykisk helskindet gennem graviditeten.

Da vi langt om længe kommer ind på en fødestuen, da fødslen er i gang får jeg en jordemoder der tydeligvis ikke har læst min fødselsplan pga travlhed.

Så hun er meget insisterende på at vil undersøge mig indefra selvom det er mod mit ønske.

Jeg ønsker at føde i vand og kommer til sidst i vandet da jeg har min søster med til denne fødsel og hun formår at trænge i gennem.

Jordemoderen vil hele tiden lytte til hans hjerterytme mens jeg er i vandet. Hun gør mig meget utryk fordi hendes mimik og kropssprog samt verbale kommunikation omkring at han har det fint ikke virker troværdigt.

Det var ellers her i vandet jeg føler jeg kan arbejde med veerne og være i mig selv. Men pludselig nærmest hiver hun mig op og er meget insisterende på at han skal ud nu.

Hun vil have mig på ryggen og føde på briksen - en stilling jeg tydeligt har skrevet i min plan jeg ikke vil føde i grundet traumer fra sidste fødsel.

Eneste grund til jeg kommer stående ved briksen er min søster der igen taler min sag.

Jeg føder min anden søn stående med en jordemoder der råber at nu skal jeg gribe ham og derefter vælter der igen en sværm af folk ind på stuen.

Min anden søn er blå da han kommer ud og har brug for lidt ilt til at komme i gang så han bliver nærmest flået ud af mine arme.

Et traume der stadig er en del af vores relation med en søn, der har haft separationsangst i mindre grad altid og voldsomt i en alder af 9-11 år.

Fødslerne foregik på Viborg sygehus.

Jeg føler vores føde kultur i Danmark er blevet et meget unaturligt set up, hvor der ingen tillid er tilbage til kvinders evne til at føde deres børn.

Hvor ro, tillid og omsorg er erstattet med effektivitet, Quick fixes så vi kan få det barn ud nu og frygt.

Jeg oplever at vi ved at svigte kvinderne, de gravide og de fødend, så svigter vi samtidig vores alle sammens fremtid.

Børnene.

Tænk sig at blive født ud i et alarmberedskab af folk med rynkede bryn, hurtigt åndedræt, skabt lys, høje lyde, hurtige hænder alt sammen baseret på frygt.

Frygt for døden som skygger for alt det liv som en fødsel jo er.

Jeg ønsker, håber og drømmer om at fødsler igen bliver noget naturligt, smukt, dyrisk, roligt og autentisk med blik for den fødendes ressourcer, ønsker og muligheder.

Fødsler kan ikke hastes.

Fødsler kan ikke planlægges i hovedet. Fødsler skal ikke overståes.

Fødsler tager tid, fødsler skal klares af kroppen og med respekt for den fødende.

Jeg håber mine niecer og datter får den mulighed en dag, når de skal føde. Jeg håber alle kvinder får den mulighed.

Jeg håber at rette vedkommende er enig og at vi sammen kan vende tilbage til en naturlig fødekultur i Danmark, hvor kvinden har ret til at bestemme over egen krop i forbindelse med hendes fødsel.